

LA TUIES

— Ja és enrevessat, ja, això de la gramàtica.
Ara resulta que no és el mateix estar tocant tela, que estar-te-la tocant.

DIARIO SEMANA', P. AMANTE Y ILLUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta está cabreado porque no se le ha elogiado

Ya sé que algunos cabezas cigraños que corren por ahí han hecho correr que el drama pirandelliano del pasado número no es mío, sino original de Junoy, el malo. Si no porque a mí no me gusta armar camorra, yo os haría ahora un feo y un miquel y os diría que érais unos morros de reniego. ¡Discutir mi talento! ¡Poner en duda mis condiciones de dramaturgo, cuando hoy en día es autor cualquier salta tableros! Eso no pasa más que con vosotros, que sois más desagradecidos que Emiliano. Ya veréis el día que me marche a Madrid, que será pronto si Dios quiere, porque ya nadie me quiere fiar, como pongo allá el mingo y desbanco a Muñoz Delgada y demás compañeros mártires. A propósito: ¿sabéis en qué se parece el eléctrico de la calle de Balmes a un señor que se quiera tragar entera "La Vanguardia"? Pues en que se pasa todo el día recorriendo *Las Planas*. ¿En qué nación no falta nunca luz? En la patria del Rey Alberto, porque como *be'l gas* por aquí, *be'l gas* por allá...

¿Conque la Exposición del auto ha tenido de aquello más éxito? Yo, si me llego a acordar mando unos cuantos de judiciales que hubieran embargado la atención de todos los visitantes, porque no me negarán ustedes que los autos sirven para embargar. Antes que se me olvide: ¿Sabéis en qué se parece la subida de Hindenburg y un traje de novia? En que son dos cosas que traen cola.

Si encuentro un hombre que tenga pafias, voy a poner un negocio que el talento financiero de Pico comparado con el mío va resultar una cafetera siberiana.

Se trata de poner un establecimiento de bebidas adornado con jaulas de pájaros.

Ustedes se piensan que le voy a poner "Bar Los Pajaritos", que ya existe hace un grapedo de años? Pues se equivocan. Le pondré el "Bar Trina", para que vean que soy más original que la música de Vives. ¿Estamos?

Ahora que lo que no sé es si encontraré caballo blanco, capitalista, hombre de pasta ó como se llame. Una vez querría yo poner una compañía de seguros contra las cogidas (no las de señora, no, las de toro). Hablé, escribí, discutí y por fin, me dijeron: Pero usted está tocado del hongo. ¿No ve que la compañía tendría que pagar los diestros y los siniestros? Cosas que uno no cae, ya os lo diré. Otra vez quise poner un negocio de gomitas de aquéllas de "La Mundial" y me dijeron que el negocio era muy elástico. Propuse una instalación de lavaderos, por aquello de que *rentan* mucho y como aquél. Dije si querían arrendar el servicio de extracción de letrinas y contestaron que no les parecía un negocio muy limpio. ¿Qué deben querer, pues, esos tabalotes?

Cuando me vague, voy a dedicarme a hacer versos de redolín. Es una cosa que no calienta los cascos y distrae. Mientras tanto, mandadme pafias y decidme si se puede ya arrambar en el "Metro", si el "Edén" hace p txoca sin butacas y si es verdad aquello de que Junoy el joven hace una operita. Dad recados a la menor de Aldaz y a Carballo, que dicen que ahora mañana. Abur.

RUFASTA

Poca suelta honorario.

NARRACIONES INVEROSIMILES

EL LEON DE TREMP

Era hijo de Tremp, y esto que en el fondo no es ninguna cosa mala, pero no tenía

ni una gorda, que ya es peor. No encontraba trabajo de ninguna clase, aunque no tenía pretensiones y acudía en demanda de colocación a todas partes. Por fin, un día compró "La Vanguardia" y después de leer un artículo de Serra y Boldú recorrió los anuncios y halló uno que decía así:

"Diez pesetas diarias ganará persona habituada al peligro. Dirigirse: barraca de fieras, Plaza de España".

Allá corrió nuestro hombre. Exhibió el anuncio y salió a verle el domador, que se decía Mister Lopezoff y era guenyo.

—Se trata de hacer de león — le dijo.

—¿De león?

—Sí. El mío se me ha muerto de miedo hace pocos días, al ver lo caros que van los pisos y lo escasa que anda la pitzanza. He hecho disechar la piel y si usted se pone dentro y ruge con equidad y aseo, daremos el golpe.

No le hizo buena gracia al trempero (supongo que así se deben llamar los hijos de Tremp), pero como la cuestión era comer, aceptó y aquella misma noche, metido en la piel del difunto rey de la selva, lo metieron en la jaula de las fieras.

Todo fué bien hasta que el hombre vió que abrían otra vez la puerta e introducían en la jaula un enorme tigre. "Aquí se te comen!" pensó el pobre león. Se acurrucó en un rincón y allí esperó el peligro, temblando como un vulgar conejo...

El tigre, a pasos lentos, resoplando como una mala cosa, se acercaba a él.

Entonces, el hijo de Tremp recordó haber leído en el "Pafufet" o en la Enciclopedia Espasa, que el rugido del león es lo único que asusta al tigre y empezó a aullar.

—Huuu... Huuuu...

El tigre seguía acercándose, cautelosamente. Ya el hocico le rozaba la piel... Y entonces, el buen hijo de Tremp oyó al tigre que le decía:

—Dispense, senyor: vostè es de la província de Lleide, veritat?

Ramón Pérez de la Palma.

GACETILLAS DE COBRO

En viaje de recreo ha salido para Santoña el conocido timador D. Justo Largo. Sus negocios quedarán interrumpidos hasta que haya extinguido la condena.

o o o

El acreditado industrial señor Manco, ha adquirido de la importante fábrica Latilde y Compañía, dieciocho bidets automáticos, al objeto de introducir nuevas mejoras en su establecimiento.

Hombres del prestigio y espíritu comercial del señor Manco, enaltecen la industria nacional y demuestran claramente que, donde hay amor, hay alegría y que la limpieza es media mala vida, que dijo Platón.

o o o

Nuestro particular amigo, señor Ugarte, nos comunica haber recibido las últimas novedades de la temporada de verano. Las hay negras, turcas, moras y chinas. De manera que si uno tiene la negra, puede coger una turca para distraerse, pues ya es sabido que la mancha de una mora con otra verde se quita y si con todo eso no se divierte, se puede entretener tirando chinitas...

o o o

En la calle de Pedrocamps han sido introducidas recientemente considerables mejoras. Ahora, por ejemplo, funciona desde hace varias noches un servicio permanente de bomberos masculinos, que atienden por la "Gioconda", la "Novelty" y la "Angeli-ta". Con este motivo la afluencia en aquella concurrida calle es extraordinaria y se proyecta un homenaje al marqués de los Mingitorios.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

EL BON CONFITER

Aquell confiter de la Rambla que ha assolit una considerable fortuna i quin establiment és avui un dels més importants de Barcelona, segueix empleant el mateix lèxic, no massa acurat, dels seus temps de burgès modest.

Una senyora molt elegant va entrar a la botiga l'altre dia.

Ell, preveient una clienta d'importància, va anar a atendre-la personalment. La senyora volia rovellons d'ou confitats i els que hi havia a l'aparador no acabaven d'agradar-li.

—Trobo que són massa petites, aquestes gemmes — deia.

—Senyora — respongué el pastisser—, són petites, és cert, però no dubti que no en trobarà de millors en tot Barcelona.

—Sí, senyor, sí... però, què vol que li digui? No m'acaben de fer gràcia.

—Endugui-se-les tranquilament, senyora — digué el confiter—. Cregui que són de dallonses de mico...

EN JUNYOY, OPERETER

Sí, senyors, tal com pinta. Don Emili, "corri-

do", polític i financer, ara es llença cap a la producció teatral. En companyia amb en Marquina — el bo — està escrivint una opereta a la que posarà música aquell inquiet compositor que es diu Demon.

Ja sabem el títol que don Emili posarà a la seva opereta:

"La joventut eterna".

EL TALEM ARBITRARI

Les xicotes alegres tenen totes per a contar a qui vol escoltar-les, una història curiosa de la seva iniciació al plaer. Una d'elles, que cada nit és al "Maxim's", ens explicava, a manca de tema més interessant de conversa, com fou posseïda per primer cop.

—Va ésser en un cassino de Madrid on jo anava de tant en tant a provar fortuna... Feia de modista i, fingint-me dona de món, anava a jugar-me les propines al trenta i quaranta. Una tarda, cap a quarts de sis, que jo havia demanat festa al taller per tal de poguer-me estar més estona davant de la taula temptadora, vaig perdre tots els diners que portava. Llavors, un negre que tenia prop de dos metres d'alçària, em va oferir posar deu duros al lloc que jo assenyales, amb la condició de què si guanyava, ens partiriem els beneficis, i si perdia, jo seria seva. Vaig acceptar i vaig perdre.

Com que ell no duia més diners i no tenia per a pagar la cambra, va ésser qüestió de cercar un lloc econòmic. Vàrem descobrir una sala fosca, on hi havia quatre o cinc taules d'escacs, sense

cadires. Les vàrem posar l'una al costat de l'altra i allí es va consumir el sacrifici..

—Es curiós — vaig remarcar.

—Ja ho crec!

—I no tenia por de què els descobrissin?

—No. La por la vaig tenir després quan temia, sense motiu, haver quedat embarassada. Perquè, figuri's! Blanca i negre i damunt d'unes taules d'escacs! Pensi quina vergonya, si arribo a tenir un fill fet a quadres...

L'AUTOR! L'AUTOR!

Ara que s'està discutint això de si els autors tenen de sortir o no a escena quan el públic sobirà reclama la seva presència, no vindrà malament contar una anècdota que no deixa de tenir la seva gràcia.

En un teatre barceloní, ja desaparegut, s'estrenava una comèdia quin primer acte havia transcorregut en mig de la més absoluta indiferència per part dels espectadors.

Al segon, la claque volgué iniciar una ovació que la concurrència apaivagà amb uns discrets "chsst.. chsst.."

Llavors, un empresari molt popular que estava en una llotja juntament amb el seu secretari, tragué mig cos enfora i començà a cridar:

—L'autor! L'autor!

—Però, senyor Fulano! — digué el secretari—. Per què demana a l'autor?

—Perquè t'hi fixis i el coneguis bé, i si algun dia compareix a casa amb la pretensió de llegir alguna altra comèdia, li diguis que no hi sóc.

L'hortolà de Sant Boi

EL XALET DE LA ERNESTINA

LA Ernestina, ex-capsera i actualment cupletista de "bolos", posseeix a Moncada, un xalet que li va comprar un amic en justa correspondència a haver viscut amb ell tres anys seguits.

—Espero que després m'explicaràs el què és la nit de nocces.

—Ai, filla, això no s'explica; això se sent.

Això del seu xalet, la Ernestina ho nomena, aproximadament, uns vint cops al dia, amb la consegüent mortificació de les demés companyes, a les que fa molt poca gràcia que la noia presumeixi de propietària davant d'unes pobres noies que tenen de viure rellogades en tercers i quarts pisos del carrer Nou...

—Jo, què vols que et digui? — deia l'altre dia la Lola, tanguista que viu amb un pianista al carrer d'en Cirés —. Per mi, això del xalet a Moncada, és un conte.

Sí — respongué l'Angeleta, ballarina de primera part —. Un conte de les mil i una nits, perquè li va costar uns tres anys de dormir amb el mateix home...

Fi Blada.

QÜESTIÓ DE RECONeixEMENT

EL matrimoni Puig canviava de minyona a cada dos per tres. Això s'ho explicaran fàcilment tots aquells llegidors que estiguin enterats de què és més difícil trobar una noia que vagi a l'"Iris Park" i no sàpiga on és el "Xalet", que atrapar una minyona que serveixi per fer la feina.

El cas és que a cà'n Puig canviaven, com hem dit, de minyona, quasi amb tanta freqüència com de camisa. I això que ell, el senyor Puig, era força amable amb elles i sempre els hi feia regals que es veien correspostos, com és natural, per

concessions íntimes de més o menys transcendència.

Un matí es va presentar a cà'l senyor Puig un senyor molt correcte i demanà per ell.

—Vostè dirà — digué l'interpellat.

—Jo sóc el pare de la Calamanda, aquella noia que vostè tenia al seu servei fa tres mesos i que se'n va anar perquè els dijous no li donaven permís per anar al cine. Vostè — això no m'ho negarà — va tenir amb ella relacions molt íntimes... La pobra filla meva està embarassada... Suposo que vostè reconeixerà el fill!

El senyor Puig es quedà mirant al visitant.

—Veurà, veurà — li digué—. En tres mesos, hem tingut vint-i-sis raspes, amb totes les quals, naturalment, jo hi he tingut què veure. Vostè em parla d'una tal Calamanda. Com vol que jo reconegui al fill, si tindria prou feina per reconèixer a la mare!

Ark. Abot.

LA DAMA DE COMPANYIA

LA senyora Quimeta, que en la seva joventut havia fet tronar i ploure, en el mal sentit del mot, viu ara amb una senyora de companyia, quins antecedents no són tampoc gaire satisfactoris.

Sens dubte perquè totes dues són estrelles de la mateixa fusta, viuen molt bé i estan d'acord sempre. La senyora Quimeta va amb la seva dama de companyia a tot arreu i la tracta amb una correcció i una distinció verament exemplars.

—La tracto com si fos jo mateixa — deia l'altre dia parlant amb el procurador de la casa, que li havia anat a cobrar el rebut —. Fins la faig banyar un cop cada mes...

Kar Leths

AMENAÇA COMPLIDA

LA Roser conta a una amiga seva la història de la seva seducció.

—T'asseguro — diu — que era irresistible. Per obtenir un petó meu, una carícia sense importància, no li feia res de córrer el més greu perill. Fins que un vespre que passejàvem per la Diagonal, es va tornar, súbitament, més exigent i atrevit que mai... Jo vaig defensar-me, vaig protestar, dient que si insistia, cridaria...

—I vas cridar?

—Una mica, mitja hora després, en una cambra d'un hotel amoblat...

Bit. Lleta.

LA SENYORA DELICADA

LA senyora Sió constituïa la desesperació de les cuineres. Era exigent com ella sola i no deixava passar res. Una mica massa cuita que fos la carn, un xic d'excés de sal, un no res de pebre que hi hagués de més, representava per ella motiu suficient per a cridar a la serventa i dir-li en to sever:

—Torni això a la cuina.

I és que la bona senyora, en la seva joventut s'havia acostumat a menjar molt bé. La seva bellesa realment extraordinària, ben administrada per l'arcabota de la seva mare que al cel sigui, li

—Ara si que estaré irresistible amb la flor al trauc.

—Amb la flor al trauc i el bulto de la cartera!

6 — LA TUIES

havia reportat els cent mils duros necessaris per viure en gran tren, menjar bé i no privar-se de cap caprici, mentre aquest no fos el de dormir sola.

Ara, la senyora Sió, passada ja a la segona reserva, vivia en una magnífica propietat a la costa de Ponent, on ningú coneixia els seus orígens. Allí es feia passar per l'orfa d'un riquíssim navilier i vivia amb la estima i la consideració de tot el poble.

Mes en aquest món, tot es sap i tot s'esbrina.

La nova minyona que tenia la senyora Sió s'enterà, per no sabem quantes coincidències, del seu passat i, en sapiguer-ho entrà en una violenta còlera.

—Ah! Es a dir que una dona que en la seva joventut n'havia fet de verdes i de madures ara es fa passar per una santeta i a nosaltres ens posa com un drap brut per qualsevol cosa? Ja l'arreglaré jo, a aquesta vella!

I, en efecte, al cap de pocs dies, la senyora Sió, quan li servien el sopar, digué, amb to displicent:

—Endugui's a la cuina aquestes faves. No es poden menjar... Tenen la pell massa dura..

La minyona que no esperava més que la ocasió

—Li torno a recordar, Lluís, que jo sóc una dona decent.

—Precisament el meu interès seria que no m'ho hagués de repetir més, cregui.

per dir-n'hi quatre de fresques, se la quedà mirant i, per fi, respongué:

—D'altres de més dures se'n deu haver empassat sense dir res, la senyoreta, quan era més jove!

Sis. Tellet.

EL DOT

DARRERAMENT, es parlava en un te aristocràtic, del casament d'una noia riquíssima amb un jove sportman que no aportava res al matrimoni més que les gasetilles encomiatiques de la premsa professional. Es cert, no obstant, que la noia, si bé té cent cinquanta mil duros de dot, és més lletja que una esquila de "La Vanguardia".

—Ja l'han dotada bé a la noia, ja! — comentava una deliciosa rossa tota escotada —. La vida que es donarà el seu marit!

—No et creguis, no és cap negoci per ell—objectà la seva companya de taula —, i sinó, fes comptes. Suposa't que visquin només vint anys; són set mil tres centes nits que dormiran junts. A vint duros per nit, són cent cinquanta mil duros. I creu que per vint duros diaris, si jo fos home, no m'hi conformaria pas de dormir amz una cosa tan lletja...

B. Orrango.

UNA BONA ADREÇA

AQUEST conte me'l va explicar un caporal del sometent que s'està al carrer de Sant Pau i que va presenciar els fets. Escoltin-lo, que té bastanta gràcia:

Tots vostès han anat a l'"Espanyol" a veure els vodevils de la companyia Santpere-Bergès, i tots, en sortir, han experimentat vehements desitjos d'evocar els "deshabillés" dels segons actes a prop d'una senyora.

Doncs, bé. Un vespre, a quarts d'una entrà al port de Barcelona un trasatlàntic anglès conduint vint-i-cinc turistes. Un d'ells, que no coneixia Barcelona, sortí del vaixell, que havia anclat enfront del moll del carbó, i se n'anà, atret pels rètols lluminosos dels concerts, Paral·lel amunt. Mes ell no cercava concerts. Al bon turista, el que més li hauria interessat, hauria estat un "solo" de cornetí. Però, on trobar la experta professora que li calia? Lo més senzill li va semblar consultar-ho a un guàrdia fent-ho en espanyol xapurat i acompanyant la paraula de gestes força expressius.

En aquell precís moment sortia el públic de l'"Espanyol".

—Què desitja? Una casa bona i barata? — digué el bon representant de l'autoritat... — Es ben senzill: segueixi aquesta cua de gent...

Bar Beta

Baix... baixet...

LICEISTAS Y CRUZADOS

AIXO és del temps en què les besties no parlaven, els homes tenien cor, les idees eren sagrades i es sabia posar la vida sota una boina tirada enlaire i un crit de llibertat il·luminant l'espai.

Ara, des de que parlen les besties, des de que cada home en porta una dintre, des de que el cor és un engranatge més de la màquina humana, aquest conte resulta tan ignocent, que es podria perfectament publicar a la "Colecció Princesa" o a qualsevol d'aquestes novel·les de tons esblaimats que s'editen avui en dia per no amoïnar gaire a la nostra joventut i evitar un prematur desgast de cervell a la gent que puja.

Els "liceistes" havien obtingut una sorollosa victòria sobre els "cruzados" logrant escripturar a n'en Gayarre per cantar al Liceu.

L'ànima d'aquest triomf, havia estat don Evarist, aquell gran financier vuitcentista que ha deixat una estela d'honoradesa tan lluminosa, que encara aguanta una casa, i que el mateix entusiasme posava en contractar a la Patti, com en fer dobles de Nords o posicions de lliures sobre Londres.

Bon vivand, treballador, amic de l'obrer i bon company dels potentats, a tots els hi sabia donar un copet a l'espatlla, però també els hi exigia una exactitud matemàtica en tots els seus actes i en totes les seves paraules.

El seu símbol era un rellotge, perquè cap altre objecte podia sintetitzar mellor l'exactitud en el trajecteig del viure.

Per celebrar, doncs, el ja esmentat triomf, dos amics de la seva penya, li proposaren una sortida a Vallvidrera en companyia de tres ballerines que ja els hi havia triat la Pauleta.

—Serà una cosa memorable, Evarist. Figura't que les tres nenes, són l'Elvireta, l'Esperansa i la Carmen. Tres monuments, veritat?

—Realment, són tres xicotetes superbes. Plenetes de carns, fogoses, enjogassades com és lògic que ho sigan en els seus divuit anys... Magnífic, magnífic!

—La Pauleta es cuidarà de fer el dinar, que, naturalment, serà molt carregat. I després de dinar....

—Sou uns trumfos, nois, sou uns trumfos!

—Res, ja m'ho sabràs dir! Mira, ara, per començar, la Pauleta ens espera a l'escenari, perquè per un forat fet a la paret del quarto, poguem admirar i dar el visto bueno al gènere que ens prepara.

—Apa, doncs, no perdem temps.

Entre copa i copa de xampany, els tres tenoris pogueren admirar per torn rigorós, els bibelots de carn i ossos que la Pauleta els hi preparava.

Allò no eren dones: eren estatuës portades amb cotó fluix de la mateixa Grècia.

—Eh, què et sembla Evarist, aquest "programa"?

—Senzillament admirable.

—Doncs no ens hi pensem més, i demà a Vallvidrera! Ah, com que ha de ser un banquet que deixi petit al famós de Baltasar, cadascú portarà en el seu cotxe els elements indispensables per animar la festassa. Mira, jo portaré licors i havans. Tu, Salvador, porta ostres i dolços i tu, Evarist, cuida't dels vins. Conformes?

—Sí... bueno... es clar... feu el famós banquer, brandant la testa escèpticament.

—Per què parles en aquest to? Ja hi trobes algun tap? Que potser voldries que mengessim rellotges, també?

—No, no, respongué don Evarist, seguint el fil dels seus pensaments, mentre detingudament anava examinant els dos companys, que com ell, ja havien ben complert els cinquanta.

—Doncs, explica't home, explica't.

—Es a dir, que jo els vins, tu els licors i aquestes les ostres?...

—Sí.

—Bé, home, bé. Admirable... Molt ben pensat, però...

—Aboca d'una vegada!

—...però, escolta, desmemoriat: i les dallones... qui les portarà, per acontentar les xicotetes després del xampany? Que no ho comprens que nosaltres tres, ja hem fet a tots?...

ooo

Es veu que, a n'aquells temps, no s'havien encara inventat els succedanis i els nostres avis sols coneixien una manera de practicar l'amor.

Per xò vos he dit al començar que aquest conte era del temps en què les besties no parlaven...

Laura Brunet

L'ULTIM QUE EM QUEDA!

S'ha posat a la venda el darrer quadern de

El talismán del amor

obra mestra de la
LAURA BRUNET

es titula

MAS ALLA DEL AMOR

(Escenas de tortura y flagelación)

DE MANEU-LO DE SEGUIDA!

DEPRESSA! NO BADEU!

—I el collaret et serveix per contar les conquestes?

—Al principi, sí, però ara ho he deixat córrer perquè no tindria prou força per portar-lo.

BONA COLLITA

NO tens vergonya! — cridava, desesperada, la Quela, que acabava de sorprendre a la seva filla amb el Pep de cà'l Nofre en posició força sospitosa—. Ets una descastada i la cara em cau de vergonya de que siguis filla meva!

La noia plorava i no deia res, que és l'actitud més oportuna en aitals circumstàncies.

—Si almenys — seguí dient la Quela—, aquesta fos la segona o tercera vegada! Però qui sap quants cops deu haver ocorregut, això.

La culpable seguia callant.

—Contesta'm, almenys! — cridà finalment, ja perduda tota la paciència, la Quela—. Quant temps feia que durava, això? Quants cops ho heu fet?

—No ho sé... — ploriquejà la xicota—. Només sé que cada cop que jugàvem, tiràvem un cigró a aquell sac de la quadra i ja saps, mama, que el pare l'altre dia se'n va vendre sis quarteres...

Sis Tellet

Els nostres clàssics

CASTIG CRUDEL

LUCRECIA Bòrgia, havia reunit aquell dia, al voltant de la taula patriarcal, lo bo i millor de la seva extensíssima família.

Cosins, cunyats, oncles, padrins, cosins prims, ties, nebodes i altres parents formaven una enlluernadora diadema de gràcia, de bellesa, i de fastuositat.

Lucrècia, embogidora, radiant, els contemplava des del cap-seint, els pits ubèrrims, provocatius, desbordant de l'escot i recordant de cada ú i de cada una, el detall íntim de luxúria que l'havia fet retorçar de laer en la quietud de la seva arcova.

Per un atzar inexplicable, amb tot i que la festa feia ja més d'una hora que durava, cap emmetzinament, cap mort violenta l'havia torbada.

Missenyora Lucrècia, s'havia alçat de bon humor aquell dia, i no estava per entreteniments macàbrics.

Tots els assistents a l'acte contemplaven amb gran interès, un patge jove, ros, de galtes carmesines com dos pomes, d'ulls amples i blaus com dos llacs de rondalla, que, respectuosament, estava col·locat darrera el silló d'un parent llunyà de Lucrècia.

Era aquest parent, un vell libidinos, ample de panxa, gros, pelut, lleig com un pecat de truja embarrassada, que menjava desafortadament i a grosses cullerades.

La missió del patge no era altra que provar tots els menjars i begudes, abans de què fossin engolits pel seu amo i senyor. Una mida de previsió molt saludable a casa dels Bòrgia, on la confiança mútua, regnava plenament.

En provar un dels plats, el pobre patge, deixà caure damunt del cap del vell pelut, unes gotes de salsa i fou això motiu de riota de tots els començals.

Les galtes del dofí s'encengueren de ràbia, sos punys es clogueren trèmols i s'alçaren menaçants. Tothom esperava veure lluir una daga i saltar el cap del jove patge a tres metres de les espatlles.

Mes el noble s'alçà pausadament, s'aixugà els llavis molsuts com saltsixes i adreçant-se a l'infelíc servent es limità a pronunciar, com a sentència terrible:

—Aquesta nit, serà sense vaselina!

Tots es miraren estranyats. Dels ulls blaus com turqueses del jove patge, saltaren botarudes, dues grosses llàgrimes que silencioses rodloaren pel seu rostre carmesí.

RATA SABIA

Gipsin

—Ja m'agrada, ja, que t'acostumis a fumar. Tot és el començar de les coses.

LA BAIXA DE LA CARN

LA escena es desenrotlla en un cabaret de la nostra dolça i alegre Barcelona. En un recó, absorbent "chatos" de mançanilla, un xicot força elegant, discuteix amb una noieta d'ulls negres, galtes pintades i escot provocatiu. Ell regateja com les mitges senyores a plaça. Si vostès tenen en compte l'hora, el lloc i els protagonistes, no serà pas necessari que jo els hi aclareixi sobre quina mena de comerç es planteja la discussió.

—No, maco, no — diu ella, incitant i persuasiva—. Tu ets molt simpàtic, però les mitges, la modista i la pensió estan molt cares. No pot ésser menys de vint duros.

—Vint duros! — exclamà aquest—. Jo em pensava que el cabrit havia baixat de preu, amb això de la carn congelada...

F. Orrolla

—I no vos marejeu quan sou al mar?

—No; quan som a terra és quan tot ens balla.

L'INEXPERT

EN Bosch estava desesperat. No n'hi havia per menys. Estava a punt de casar-se i no tenia pis. Ho havia provat tot: anuncis, agències, procuradors, ofertes de traspassos. Res. El pis que necessitava en Bosch, un pis, naturalment, que no valgués cinquanta ni seixanta duros — no sortia.

Un dia, el seu principal, que se l'apreciava molt, va interrogar-lo.

—Què té, Bosch? Què té, que està tan preocupat?

—Què vol que tingui, senyor Gimbernau? El casament!

—Li sap greu, perdre la seva llibertat, oi?

—No és això... Es que no tinc pis i això em desespera...

—Que no té el dels seus pares?

—Sí, senyor, però, és molt fosc i petit i no té condicions... La meva dona s'hi moriria de sentiment. A més, si no hi ha puesto, on vol que la fiqui?

—Home — respongué el senyor Gimbernau—. Això del lloc on la té de ficar em sembla que no cal que jo li digui, a la edat que vostè té!

Joanet

COM L'ANTONET

EREN promesos i, com a tals, es feien mútues concessions, encara que no tantes com ell hauria volgut per xo. Es clar que la ocasió favorable tampoc es presentava. Per fi, una nit, quan el xicot arribà a casa de la noia, aquesta estava sola, perquè sa mare havia tingut de sortir a dur el sopar al marit, que vetllava a la fàbrica.

—No tornarà fins d'aquí dues hores, perquè ja saps que el papà treballa molt lluny... — afegí la verge impacienta, amb un somriure que donava lloc a concebir les més dolces esperances...

—Granota, fica't al cove! — pensà ell—. I, mans a l'obra, agafà a la seva promesa per la cintura.

Ella endevinà lo què anava a passar.

—No, reiet, no! Això fins que siguem casats... Abans seria un pecat molt gros...

—Un pecat molt gros? Així, la Roseta de cà'l manyà també va fer un pecat molt gros?

—No, perquè l'Antonet la va posseir per força, saps? I no és el mateix...

—Tens raó, noia, tens raó! Saps què vaig a fer? Me n'aniré a pendre la fresca fins que torni ta mare. Si em quedava, qui sap el què pensarien els veïns...

I ella, llavors, els ulls inflamats, digué, repenjanant-se damunt de l'estimat:

—I per què no fas com l'Antonet, tu?

R. E. Tallet

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barritaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peses», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

LA TRAGEDIA DEL PROPIETARI

EL senyor Valls està desesperat. Li han augmentat el lloguer deu duros i no pot protestar en públic, perquè ell també és propietari. Ara que les seves finques urbanes són modestetes i a ell li agrada un pis amb sol i comoditat.

—Però, home! No sigui així! — li deia l'altre dia un amic seu—. Tenint dos cases, per què es preocupa? Tregui un llogater, reformi un pis i visqui tranquil i sense pagar lloguer!

—Com vol que me'n vagi a viure a cap casa de les meves, home! La millor és al carrer de Perot lo Lladre. Vostè vol que jo digui que visc al carrer de Perot lo Lladre?

—No en té una altra, tocant a la Boqueria?

—Aquesta encara és pitjor, amic meu! Aquesta la tinc al carrer de les Cabres!

Bar Beta

•••

LES DELICIES DE LA T. S. F.

QUE no ho saps? — deia la Cèlia a la seva amigueta Cristina—. Ara, a casa, tenim la ràdio. És una cosa deliciosa. Per pocs diners sentim música, podem ballar i, sobretot, així tenim pretexte, el meu xicot i jo, per estar més estona junts. Abans, ell venia a les set i se n'anava a quarts de nou. Ara ve en havent sopat i no se'n va fins a les onze. Ens divertim més!

—Sí. A cà'l senyor Bonet, també en tenen. Jo li vull dir al papa que ens en posi...

L'altra nit vàrem divertir-nos més! Figura't que jo que sóc la única de casa que entenc els aparells, no trobava l'onda. El papa era al Casino, i la mama tenia molta son. El meu xicot em va venir a ajudar i, noia, allò va ésser deliciós! Petonet per aquí, pessigada per allà... i la mama sense donar-se'n compte...

—Vos devia costar molt, doncs, trobar l'onda, oi?

—Més de mitja hora! En canvi, l'antena la vaig trobar al cap de dos segons...

G. Alenista

•••

L'ANELL

CONTENT i satisfet, en Juli se n'anava cap a cà la Maria, la seva xicoteta, a dur-li l'anell de prometatge. Era un magnífic brillant que li costava mil cinc centes pessetes, però era a gust d'ella i això ja era suficient per a que a ell no li sapigués greu aquella considerable despesa.

Quan la Maria veié el present, es mostrà encantada, però un petit incident vingué a interrompre aquella alegria. El joier havia pres segurament la mida equivocadament i no li entrava al dit.

—Ah! — va fer la noia— Ja sé com s'arregla això! Amb vaselina!

En Juli es quedà glaçat. Com redimontri la xicoteta estava enterada de l'aplicació d'aquell lubricant? La seva sorpresa i la seva angoixa arribaren al màxim, quan la Maria s'alçà i vingué amb un pot de porcellana dintre el qual l'puntosa matèria marcava grosses ditades.

—Escolta, escolta — digué en Juli, quin esperament augmentava per minuts—. Com ho saps que la vaselina serveix per això?

—Ai, ai, perquè jo n'haig de gastar tot sovint!

—Tu?... Per què?

—Tu diràs! Com que sóc molt estreta!

—Estreta de què?

—No m'ho facis dir, home, que me'n dono

vergonya! Com que les primeres vegades el papà no podia i em feia mal...

—Ah! Era el papà el que...

—Sí... I una nit que la mamà aguantava la goma va dir: "Amb un xic de vaselina, home!

—Ah! La mamà també intervenia en aquesta escena exemplar? I per a què servia, la goma? Per a evitar conseqüències?

—Conseqüències? Conseqüències de què? Amb què volies que em donés les ajudes? Amb aquelles peres grosses que ja no les gasta ningú?

Davant d'aquella aclaració, a en Juli se li traqueren de damunt cent tonelades d'engúnia...

Sam Halsà

•••

REMINISCENCIES

DESPRES d'estar sis anys de pensionista a casa d'una de les mestresses més respectades de la Barcelona que treballa i juga, la Laieta va trobar un viatjant que es va enamorar d'ella i la va retirar, instal·lant-la en un pis esplèndid del carrer de Concell de Cent.

La noia, que tenia bon cor, i s'estimava molt a les seves companyes de treball, els hi digué, a l'acomodar-se d'elles, que l'anessin a veure de tant en tant.

—Sí, sí, maca. Vindrem, no mancava més!

I, en efecte, alguns dies després, l'Esperança, que se l'estimava molt, es llevà de matí i s'adreçà cap al carrer de Concell de Cent, tota contenta d'anar a estrènyer altre cop en els seus braços a la seva antiga companya de penes i fatigues.

Arribà a casa seva i li sortí la minyona.

—Que hi és la senyoreta? —interrogà.

—Està ocupada —va respondre la minyona amb la més gran naturalitat del món.

—Ocupada? —va dir la Esperança—. Sí, vaja, el mateix que abans! Geni i figura!...

—No, senyoreta, no —contestà llavors la raspeta que es veu que sabia de què anava—. Vull dir que està ocupada amb la modista...

Kar Bonet

•••

A LA EXPOSICIO DE L'AUTOMOBIL

L'ALTRE dia vàrem anar a la Exposició de l'Automòbil, no perquè haguem de comprar-ne cap, sinó per passar una estona i lluir el *passé*. Una estona d'exposició sempre distreu i a més, s'hi veu alguna que altra noia caia.

Precisament a prop meu n'hi havien dues, que anaven amb sa mare, una senyora grossa i bigotuda que feia la mar de respecte.

De prompte, una de les noies exclamà, dirigint-se a la seva mare:

—Mira, mira: al Rolls Royce aquell li surt la manivela!

—Mare de Déu quines coses de dir! —exclamà la bona senyora, que sens dubte només havia sentit els darrers mots—. Gira la vista cap a un altre lloc i no diguis aquestes paraules!

Van Tresca

•••

TASCA AGRADABLE

EN un magatzem de robes del carrer de la Portaferrissa es va presentar l'altra tarda una senyoreta que el dia anterior havia adquirit un vestit sastre, dient que li havien de fer algunes reformes, puix no li acabava de caure bé.

—Està bé, senyoreta, l'atendrem amb molt de gust. Esperis un moment —li digué el dependent.

I, dirigint-se a un aprenent:

—Mira, fes el favor d'avisar al taller que el *corto* d'aquesta senyoreta s'ha de tocar una miqueta...

El xafarder que ens ha contat aquesta història no ens diu si va baixar un sastre o bé una modista...

Kick Hett

•••

LA EXCURSIO

LA Carmeta està explicant a la Lluïsa, la seva íntima amiga, les peripècies de la seva darrera excursió camperola amb una colla de alegres companys i de despreocupades amigues.

—Quina llàstima que no vàrem poguer acabar la nostra ascensió al Montseny! Però no hi va haver manera. Quan érem a mitja pujada, en Rafelet, que venia amb mi, es va donar per vençut i va dir que acabava les forces... Quin contratemps! Quan m'agradava més!

—Sí —respon la Lluïsa—, els homes acaben sempre les forces en els moments en que a nosaltres ens agrada més!...

Tit Hella

Conte premià del número passat

EL QUE TENIA TOTES LES GRACIES

—Si no em deixa posar en una altra posició, em canso.

—Espera't, dona, que ja acabo i en buscarem dues o tres de diferents.

L'APOSTA PERDUDA

F EIA més de tres anys que jo no havia estat a la "Bohemia". Un diumenge a la tarda que no sabia què fer, vaig decidir entrar-hi a matar una estona al costat de la primera raspa que pesqués.

A penes havia entrat a la sala que, des d'una llotja, vaig sentir que em cridaven.

Era en Ramon, un ex company d'aventures galants a qui no havia vist des de l'assemblea de Parlamentaris.

Vaig assentar-me a la seva llotja on parlàrem una estona, fins que la meva atenció fou atreta per la visió d'una superba rossa que hi havia a prop nostre.

—M'agrada, aquella noia! — li vaig dir—. Oh, i em sembla que és "comestible".

Amb aquest terme designàvem nosaltres quan anàvem plegats, tot el famellam que creiem peix al cove.

—Vols dir? — em respongué un xic incrèdul.

—Sí... Fins vaig a treballar-la.

—Estàs segur de què podràs aconseguir els seus favors?

—M'hi jugo un duro.

—Va jugat. Fixa't bé en lo què apostes, eh?

—Ja ho crec! Que abans d'anar a sopar, aquella rossa i jo haurem fet grimègia en un reservat.

—Vinga, doncs, mans a l'obra.

El programa es va complir tal com jo havia previst. Me'n vaig fer el berenar i tres naps per unes mitges. Encara no s'havia acabat el ball que jo tornava a entrar, triomfant, a la "Bohemia".

—Què? — digué en Ramon.

—Lo dit! He guanyat!

—T'ho penses! — digué el xicot rient com un boig.

—Què vols dir, m'ho penso?

—Tu et creus que has conseguit els favors "d'aquella rossa"?

—Es clar, que sí!

—Doncs, t'equivoques, perquè no és rossa. Es tenyeix els cabells. Mira si ho sé bé, que és la meva fulana...

Tit Hella

QUI HA FET LA CARRERA?

E N un teatre molt popular de Barcelona s'estaven assajant uns quadres de revista a fi de reformar-la un xic.

L'autor de la lletra repassava el llibre i anava fent plans.

—Allò de la carrera, jo ho treuria. Està massa vist, lo de les amaçones...

—Té raó — digué l'empresari —. A més, el lloguer dels cavalls costa molts quartos. A veure, noies — afegí dirigint-se a les que prenién part a l'obra — quines de vosaltres heu fet la carrera?

I les noies, que s'assemblaven per lo vist, al famós chor de verges, que no es donava mai per al·ludit, respongueren a la una:

—La carrera? veurà, qui més qui menys, totes una mica...

Kon Xivador.

— Es inútil, senyora, no pot ésser de cap de les maneres!

— Prengui una toma de EROTYL i veurà com canbia d'opinió.

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Al "Poli" la companyia d'en *Paco Alarcón*, ha estrenat una comèdia que es nomena "La Negra".

El títol a mi m'agrada, per ésser d'actualitat, perquè "La Negra" fa temps que aquí tots la estem passant.

o o o

Llegint els programes de cine de la setmana, hem vist el títol de una pel·lícula que fan al "Coliseum" i que es diu "El juego de la novia".

I segons les impressions que tinc de un espectador es tracta de un joc de dames provist de repetició.

o o o

Ja s'ha estrenat el nou vodevil del "Edèn". Ho sentim perquè ara quedem privats de veure a la Cortés en camisa, lo qual no em negaràn vostès que és un espectacle reconfortant i de gran rendiment per a les pensionistes de cà la senyora Emilia, que Venus ens conservi molts anys per esplai de la corridologia de Barcelona i *pueblos agregados*, comprès Terrassa i Sabadell.

La revista fa patxoca i el *corrido*, satisfet, se'n va després a cercar femella, per jugar a fet.

o o o

A cà'n "Eldorado" tornen a tenir a la gentilíssima, menuda y rebufona Amàlia de Isaura, que ja no es fa dir "ma-quietista", però que cada dia canta amb més gràcia i més *salero*.

L'aplaudeixen el burgès el dependent i l'obrer i tothom troba que ho fa d'allò més requetebé.

o o o

La Caterineta Bàrcena fa una cosa

al "Barcelona" que se'n diu "Sólo para mujeres", a la qual, el seu autor senyor Martínez Sierra, dona el nom de "conferència contra el amor".

La cosa ens fa sospitar que es tracta del plat aquell que es fabrica remenant amb patates del bufet.

o o o

Mai dirien com han retolat el darrer quadre estrenat al "Victoria" de la revista "10.000 kilòmetres en...?" *Las pelotas fantásticas*.

Si és que són les de futbol, no tenim que dir-hi res... (tal volta són de les altres; de tennis, no maliciem!).

o o o

El benemèrit triumvirat Santpere-Bergès-Casals, prepara per l'"Espanyol" una comèdia vodevilesca amb el títol de "La verge del cabaret".

No negaràn vostès que el títol indica una obra nova i un cas original.

No hi ha dubte que l'autor que aquest vodevil ha fet, ha anat a cercar pel món una agulla en un paller.

o o o

Ai "Alirón" d'en Demón, ha succeït un altre cuplet d'homenatge als campions d'Espanya. Aquest es diu: "Escarbat bum bum" i el canta amb força traça la rossa i bonica Conxita Garzón.

En la cançó es glorifiquen en Platko i en Samitier, i en canvi no diu un mot dels guanyadors del grup B. Cosa que en el nostre entendre, és injust per tots cantons, perquè, encara que petits han jogat amb molts balons.

o o o

"La Vanguardia" publica un article

sobre la goma de mastegar, i en un dels seus paràgrafs, diu:

"Cuando se tiene poco dinero es preciso estirar la goma y aprovecharla mientras dé de sí".

Això sí que és veritat, puix nosaltres, de petits, també estiravem la goma quan no teniem pistrincs.

o o o

La nostra Laura Brunet, avui considerada ja com a glòria nacional, ha aconseguit un dels èxits editorials més grans de la nostra època, amb la publicació de la seva magistral obra "El Talismán del amor".

A nosaltres no ens estranya a l'alçària que ha arribat, perquè, amb *Talismán* o sense, ella tot ho fa enlairar.

o o o

Sembla que l'afició futbolística s'ha començat a adonar de què en Zamora, per molt *nacional* que siga, — potser per massa *nacional* — no és tant *prodigio* com ens pensàvem perquè tothom les hi fica a tort i a dret, i que serà qüestió de començar a resar a Sant Platko gloriós. I és que...

"en este mundo traïdor, nada hay verdad ni mentira", tot es qüestió del color del gol contra el qual se tira.

o o o

Els *taurinos* estan que treuen foc contra l'empresa de les nostres plasses, perquè sembla que els hi dona tabarra sobre tabarra.

Les protestes son continues i adquireixen proporcions de *hecatombes* quan els hi fan empassar bous coixos, mansos, sense pitons i fins n'hi ha algun que surt amb crosses i *cabestrillo*.

Si volen un bon concell els hi darem regalat: no anant més a veure bous, ho tenen solucionat.

o o o

En Capdevila, l'incommensurable home de la pipa — de la bona pipa — n'està preparant una de les seves. Sembla que està donant les darreres pinzellades a una gran revista per l'estil de "Napoleónicas" que és titularà "Dantón".

Nosaltres sols desitgem que a l'estrenar aquest "Dantó" com el seu protagonista, armi una revolució.

L'AFARTA POBRES

APOLO CONCERT

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistas 50
30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas

Feutes : Rosales : A. Ero : Calderón

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT

Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A

Gran éxito del nuevo vodevil

Los Misterios de cà'n Prim

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre

Ginjol, 3 (Plassa Teatre)

Direcció artística: J. COMPANY

50 tanguistes 60 - 20 cambres 20

Orquestra American Jazz-Band Clottes

Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Perta d' Santa Mad'ona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas
Gran Confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23 Teléf. 2372 A.

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

MARCA REGISTRADA

No vol a bader...!
Passen per LA
MUNDIAL abans d'
entrar al bany!
sequiriu un en-
vidat per no
aunar a fons! La-
vutges para des-
prés del bany.
Casa de curació
pels que ensope-
guen. Polvos per
matar les sabtes
de gotes potes.

CABRES!

Si en teniu i
voleu que fu-
gin esverades
com si veïessin el
llop, compreu la Lotión Ladil
que la trobareu per
DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÁBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA-11-13
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

La cura en deu minuts amb el
SULFURETO CABALLERO
Compte de l'Assalt, 86 i centres
d'espectacles. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de afecciones de las
vias génito-uritarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras
tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el setè fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i espontani con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el setè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

MAS ALLA DEL AMOR

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint, sisè i setè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

Espectacle a l'aire lliure, o "El sueño de una noche de ver-ano".

Miró